

paa Forholdene. At Skatten er trykkende, skal jeg indrømme, og at man ikke skal gaa til den uden Nødvendighed, skal jeg ogsaa indrømme, men hvis man overhovedet vil gaa til en Forhøjelse af de indirekte Afgifter, kan jeg ikke komme bort fra, at den højtærede Minister maa staa stærkt paa og ogsaa staa stærkt paa, at han ikke kan undvære Indkomst- og Formueskatten, naar han forlanger saa store indirekte Afgifter, som her ere forlangte. Man kan ikke komme bort fra dette, at den af Regeringen foreslaaede og af Folketinget tiltraadte Formue- og Indkomstskat vil give mellem 6 og 7 Mill. Kr., hvis Ligningsapparatet kommer i Orden, og den højtærede Minister har jo lovet at anstille Undersøgelser, hvilket er et andet, officielt Ord for, at nu vil man forsøge at komme til den rette Ligning. I saa Tilfælde vil man faa de Merbeløb, der her er Tale om.

Jeg vender herefter tilbage til dette: er det altsaa nødvendigt at vedtage disse Skattelove for at faa det Beløb, der skal til for at skaffe Balance mellem Statens Indtægt og Udgift? Jeg tror, at den højtærede Finansminister her skønner fejl, og jeg maa sige, at jeg har ikke megen Tillid til den højtærede Finansministers Skøn i dette Tilfælde, for jeg kan ikke lade være at mindske, at for 2 Aar siden skønnede han, at der slet ingen Skatter vilde kræves for at komme til Balance. I Maj 1910 sagde den højtærede Minister, at der behøvedes en Forhøjelse af Jernbanetaksterne, men ingen nye Skatter — den ærede Ordfører for Højre mindede herom i Gaar. Nu i Aar siger den højtærede Minister, at der kræves ca. 20 Millioner i nye Skatter. Jeg ved ikke, hvorledes den højtærede Finansminister egentlig skulde straffes for en saadan politisk Letsindighed, som han her har begaaet, men straffes burde han. Jeg tror, at der burde tåloves paa hans blottede Bryst disse Ord: ingen nye Skatter 1910, 20 Mill. Kr. nye Skatter i 1912, hvorpaa Finansministeren skulde føres rundt til offentlige Møder og andre Markeder og fremvises, og der skulde saa betales en passende Forlystelsesaftid deraf, saaledes at Staten dog kunde tjene noget paa ham. Dette vilde være det mindste, der maatte kræves af Finansministeren, naar han har begaaet den politiske Uforsvarlighed at sige noget saadant, som han sagde i 1910, og som jeg forbavsedes over, at han den Gang kunde mene, og derefter nu i 1912 kræve for 20 Mill. Kr. nye Skatter. Mod dette sætter jeg, som jeg allerede hævdede i

1910, at der kun kræves 15 Mill. Kr. i nye Skatter for at faa Balance i Regnskabet. Jeg gik den Gang ud fra, hvad der ogsaa skete, at det ikke vilde lykkes at faa de militære Love forandrede, saaledes at man paa dette Omraade kunde spare noget. Naar den ærede Ordfører for de Frikonservative i Dag nævnedes som det lykkelige ved Spiritusafgiften, at denne skulde dække Krav, som ere blevne stillede ved Løsningen af forskellige sociale Spørgsmaal, glemmer han, at den ogsaa bruges til at dække de militære Krav, der ere stillede, og at man, hvis man havde sparet paa det militære Omraade, ogsaa kunde være kommen til større Besparelser paa de civile Omraader, og saa vilde man der ved allerede være kommen i Orden. Jeg gaar altsaa ud fra, at der kræves 15 Mill. Kr. i alt. Deraf har Finansministeren allerede i Fjor faaet de 8 Millioner. Det, vi nu skulle til, er at bevilge Finansministeren hverken mere eller mindre end de 7 Mill. Kr., som han endnu har Krav paa. Den Formue- og Indkomstskat, som er vedtagen af Folketinget, vil allerede indbringe mellem 6 og 7 Mill. Kr. Men hvis man ikke vil tage hele Beløbet ad direkte Vej, kunde der tænkes forhandlet om ogsaa at tage en Del ad indirekte Vej, naar man blot blev enig om det rette Forhold mellem de to Beskatningsformer.

Det var egentlig kun disse to Punkter, jeg vilde gøre opmærksom paa. Det ene var altsaa dette, at den højtærede Finansminister staa saaledes, forekommer det mig, at han ikke kan vige bort fra Forholdet mellem direkte og indirekte Beskatning. Det har været Regeringens Stilling, det har været Finansministerens Stilling, det har været Folketingets Vedtagelse, alle gaaende ud paa et vist Forhold mellem direkte og indirekte Afgifter. Det andet var dette, at det høje Ting ikke bør bevilge Finansministeren en Smule mere end akkurat det, der kræves, og det især ikke for Befolkningens Skyld, som arbejder tungt, og som i Forvejen er tungt belastet med Skatter og Afgifter. Under disse Forhold vilde det være højst ueheldigt, om man gik en Smule videre, end man behøver. Den højtærede Minister sagde i Gaar, at alle maatte være enige om at arbejde hen til, at den Følelse af Utryghed — det var dette eller et lignende Ord, han brugte —, som nu er i vort Statsliv og vort økonomiske Liv, skulde svinde. Deri er jeg ganske enig, det bør vi alle arbejde hen til, og jeg er villig til at medvirke dertil og ogsaa villig til at bevilge de Skatter, som jeg me-